

ХРИСТИЯНСКА ЗАЩИТА

Органъ на Епархийското Свещеническо Братство „Св. Царь Борисъ“ въ Варненската и Преславска Епархия
ЗА РЕЛИГИЯ, ПРОСЪТА И ОБЩЕСТВЕНЪ ЖИВОТЪ

Годишенъ абонаментъ 20 лв. предплатени.
Одгъленъ брой струва 1 левъ.

ИЗЛИЗА 2 ПЪТИ МЕСЕЧНО

За обявления се плаща по споразумение

Протоиерей П. Икономовъ

Не клевети!

„Всѣки, който обича да почерни, омърси и оклевети съ думи живота на ония, които не сж на лице, да знае, че му е забранено да съда на това писалище“. (Блажени Августинъ).

Единъ бележитъ църковенъ отецъ и писателъ е написалъ тия думи на писалището си, за да ги има предъ очите си лично той и всички ония, които го сподождаватъ.

Много трѣбва да е билъ разпространенъ въ тогавашното общество този голѣмъ грѣхъ и порокъ — клеветата, за да го напише блаж. Августинъ дори и на собственото си писалище.

Отъ този порокъ твърде много страда и днешното „модерно общество“. Кроткитъ и незлобивъ човѣкъ — за клеветника е страховицъ; умерениятъ въ ядене и пиене — е скжперникъ; богобоязливиятъ и вѣрующиятъ — е лицемеръ; срамежливиятъ и скромниятъ — се преструва, и тъй нататъкъ...

Въ всѣки човѣкъ намиратъ дефекти, за да могатъ свободно да го оклеветаватъ.

Клеветникътъ живѣе съ мисълта, че само по този начинъ може да се издигне и да преуспѣе въ живота, като опръска другитъ съ калъ.

„Не клевети (хули) глухия!“ (Лев. 19, 16), казва св. Писание, т. е. не говори лошо по адресъ на хора, които не могатъ да те чуятъ, за да се защитятъ или да се оправдаятъ. Да говоришъ по адресъ на хора, които ги нѣма предъ тебе, е неоправдана смѣлостъ и жестока неправда, защото ако лицето присжтствува, клеветникътъ се сажва като охлювъ въ черупката си и не смѣе да покаже отровнитъ си рогца.

Клеветникътъ не е нищо друго, освенъ единъ вулгаренъ престжпникъ, който стреля изъ заугла (засада).

Искашъ ли да изправишъ нѣкого, нѣма нужда да го позоришъ предъ хората; срещни се лично съ него и братски го посѣветвай. Само тогава заслугата ти ще е голѣма предъ Бога и предъ обществото.

Да злоупотрѣбавашъ по адресъ на другитъ хора, значи да вършишъ това, което страховитъ кучета вършатъ, като капятъ безъ да лаятъ или залайватъ, следъ като вълкътъ е вълъзълъ вече въ гората. А когато жертвата е при тѣхъ или вълкътъ е наблизо, тѣ млчатъ или въ миша дупка се криятъ.

Ето защо, и пророкъ Исая нарича клеветниците „вълчи псета, които не знаятъ да лаятъ“.

Ние човѣцитъ, обаче, сме положили отъ псетата, защото ако лицето, което сме оклеветили или желаемъ да злопоставимъ присжтствува, веднага почваме да го хвалимъ, да му се усмихваме и правимъ мили очи. Въ този моментъ, недостатъцитъ му ставатъ добродетели...

„Истината не обича кюшетата“, казва блаж. Иеронимъ. Да клеветашъ, значи да ходишъ изъ тъмнитъ кюшета, оттамъ да стреляшъ върху жертвнитъ си и оттамъ, като злитъ псета да хапишъ. Когато се говори хубаво за нѣкого, не обръщаме често пжти дори и внимание, но щомъ се заговори лошо, ставаме очи и уши. Такава сме си ние хората.

Колко лесна работа е да оклеветашъ и да злопоставишъ нѣкого предъ началството му или предъ обществото и колко мжчно е да възстановишъ честта и името му. Защото въ случая, ние не можемъ да кажемъ като Захкея: „Ако отъ нѣкого нѣщо съмъ взелъ несправедливо, ще отплатя четирино“, защото това не е парична сдѣлка.

Ако тѣзи, предъ които си поволявалъ такива волности, сж нечестивци като тебе, тѣ се радватъ, протривайки ржце: „Знае, че не сме само жко, а и

други има като насъ, които служатъ на дявола“. Защото всѣко чуждо нещастие и страдание имъ доставя удоволствие и радостъ. Между почетни хора клонката и клеветата мжчно си пробиватъ пжтъ.

Общество, което търпи и поощрява тоя грѣхъ, зле освидетелствува себе си. Началствующи лица или управници, които лесно се подаватъ на клеветата и веднага я взиматъ за чиста истина, излагатъ зле себе си и учреждението, което ръководятъ.

Езикътъ на клеветника е като тоя на змията, дори по-лошо, защото на змията е раздѣленъ (цепнатъ) на две, а на клеветника на три. Съ единъ ударъ прави три рани: на онзи, когото клевети, на този, предъ когото клевети и на себе си. За такива Соломонъ казва: „Лъжливитъ устни сж мерзостъ предъ Бога.“ (Прит, 12:22). Християнино, помни, че тѣзи, предъ които клеветишъ други, знаятъ, че утре и тѣхъ ще клеветишъ предъ трети; затова тѣ те мразятъ отъ дъното на душата си. Има и такива, които въ лукавството си, за да прикриятъ намѣренята си, отъ време на време казватъ и по една хубава и похвална дума по адресъ на оклеветения. Богъ мрази клеветниците, а Соломонъ казва, че Господъ внезапно ще ги погуби.

Единъ известенъ клеветникъ, когато билъ на смъртно легло, билъ спокоенъ отъ близки и познати, които искали да го утешатъ, като най-после му казали да има довѣрие и въ Божията милостъ. „Каква милостъ“, извикалъ той, „за мене милостъ не трѣбва да има, защото и азъ нѣмахъ такава къмъ никого“. И когато извадилъ езика си, казалъ: „Този ме погуби!“ Следъ тая изповѣдь, езика му се, надулъ и той умрѣлъ следъ страшни мъки. За другъ клеветникъ се казва, че преди да умре, разжскалъ езика си, а за трети, че езика му червякалъ. Да се пазимъ отъ този голѣмъ грѣхъ и порокъ, който осквернява човѣшкото достойнство и влачи следъ себе си толкова много злини за ближнитъ ни.

Да говоримъ само за Бога

Въ днешно време много рѣдко се говори за Бога. Когато двама или повече събрани водятъ разговоръ, разискватъ по различни въпроси: за военнитъ събития, за победители и победени, за изкуство и наука, за спекула и пр. въпроси на деня, но не и за Бога. Наистина, нѣкжде въ статии и речи отъ официална потрѣбностъ се казва нѣщо и за Бога, но то е сравнително толкова малко и бледо, че е капка въ море.

Човѣчеството е изгонило Бога изъ сърдцето си. Мнозина, които се наричатъ християни, бидейки пленени отъ прекалена привързаностъ къмъ ежедневната материалностъ, сж забравили и нарушили църковни наредби и Божий заповѣди.

Да надникнемъ и въ семейството! Родители и деца сж събрани за вечеря. Увлѣчени въ разговори върху злободневки, забравятъ дори да

Стария лѣкаръ, иудеинътъ Иосифъ, току-що се бѣ върналъ отъ едно посещение на боленъ, когато му съобщиха, че го викатъ въ дома на близкия му приятелъ, архиепископа на християнитъ, Василий.

Сърдцето на добрия лѣкаръ се сви отъ нѣкакво лошо предчувствие.

Владиката Василий, макаръ сравнително още младъ, бѣше не съ твърде здравъ организъмъ; не го ли заплашва сега нѣкаква сериозна опасностъ?

Безъ да губи време, лѣкарътъ се залпжи къмъ дома на приятеля си.

Предчувствията му се оправдаха: Животътъ на епископа действително бѣше на угасване. Като го погледа внимателно, Иосифъ въ безпомощностъ поклати глава и съ мжка въздъхна.

Защо не ме повикахте по-рано? — благо отправи той упрѣкъ къмъ домашнитъ на архиепископа.

— Не бѣше нужно! — отговори, вмѣсто тѣхъ, самиятъ владика. — Ти си добъръ лѣкаръ, но надъ мене бди несравнимо по-вещъ отъ тебе — лѣкарътъ на лѣкаритъ, Богъ.

Ако Нему е угодно да не оздравѣя, ти какво можешъ да направишъ? — лѣкарътъ на лѣкаритъ, Богъ.

Лѣкарътъ, като че не чуваше думитъ на Василия. Той мислѣше само за това, че последниятъ го заплашва смъртъ, която всѣки моментъ можеше да настъпи. А Иосифъ се славѣше по цѣлата страна като вещъ и ненадминатъ по способностъ лѣкаръ, който долавяше движението на кръвта въ кръвоноснитъ сждове на човѣшкото тѣло, и по таквъ начинъ, можеше да предади нѣколко дни по-рано идването

осѣнятъ гърдитъ си съ кръстъ и се помолятъ Богу преди започване на вечерята. Повторението за това става навикъ и така вече за Бога никой не отдѣля време, нито си спомня, че нашето битие е получено чрезъ Него, че Той го поддържа, че Той е началото и края на всичко въ насъ.

Всѣки баща е свещеникъ въ домашната си църква — семейството. Децата първично отъ родителитъ се научаватъ на богопочитание чрезъ слово и личенъ примѣръ. Липсва ли това, децата не си създаватъ правилна и трайна представа за Бога, лесно изопачаватъ нравствения законъ, съ който всѣки човѣкъ се ражда и забравятъ най-важната Божия заповѣдь: „Обичай Господа, твоя Богъ, отъ всичкото си сърдце, отъ всичката си душа и съ всичкитъ си сили. Тия думи, които ти заповѣдвамъ днесъ да бждатъ въ сърдцето ти и внушавай ги на децата си и говори за тѣхъ, кога си лѣгашъ и кога ставашъ“. (Второз. VI — 5, 6, 7 ст.)

Нека всѣки размисли, дали така обича Бога, дали постоянно говори за Него, дали изпълнява тази заповѣдь.

Да изпълнимъ сърдцето си съ богомислие, защото отъ преизпълнено сърдце говорятъ устата.

свещ. К. Рановъ

РЕДАКТИРА КОМИТЕТЪ

Отговоренъ редакторъ:
Протоиерей П. Икономовъ

Статии, съобщения, обявления и пр. да се изпращатъ до редактора на в. „Хр. Защита“ ул. „Полков. Минковъ“ № 24 — Варна

Всички суми за вестника да се изпращатъ до касиера на св. Митрополия — Варна

ПОСЛЕДНОТО ЧУДО

на смъртта

Той се приближи до близкитъ на болния и пошепна, за да не чуе той.

— Късно е вече: сърдцето му замира съ в с ъ к а минута. И всѣки мигъ може да се очаква смъртта. Безсиленъ съмъ да помогна.

Но Васлий чу

— Защо си толкова увѣренъ, приятелю? Животътъ не се намира въ моя и твоя власт, въ властта на хората, а се дава и отнема отъ Бога. Можешъ ли ти да знаешъ съ сигурностъ, кога ще пожелае Той да ме повика при Себе Си?

— Не зная какво мислишъ за своя Богъ, — съ съчувствие промълви лѣкарътъ, — но вѣрвай ми, че следъ като залѣзе слънцето, ние, твоитъ близки и приятели, ще се потопимъ въ скръбъ за тебе.

— Увѣренъ ли си въ това, което говоришъ?

— Такива сж наблюденията ми отъ прегледа, който ти направихъ, а досега, ти знаешъ, че не съмъ бивалъ излѣгванъ.

— А ако Богъ ме задържи между живитъ и утре какво ще сторишъ?

— Лѣкарътъ бѣше сигуренъ въ заключението си и затова, безъ да се двоуми, твърдо отговори:

— Нека тогава азъ умра!

— Добре, съгласенъ ли си да умрешъ за грѣха, за да оживѣешъ въ Бога?

— Ако Богъ, въ Когото ти вѣрвашъ, направи чудо, като ти продлъжи живота, увѣрявамъ те, владико, че ще изпълня желанието ти: ще повѣрвамъ и азъ въ твоя Богъ и ще стана християнинъ...

И съ въздишка лѣкарътъ се сбогува.

На другата сутринъ голѣма бѣ неговата изненада, когато му съобщиха, че Василий го вика въ дома си.

— Азъ усърдно молихъ Бога, — тихо отрони епископътъ, — да продлъжи земния ми животъ до днесъ, заради твоя животъ и твоего спасение. И Богъ, както виждашъ, чу молитвитъ ми.

Иосифъ стоеше като изуменъ: за пръвъ пжтъ медицинскитъ му способности го излѣгваха. Разбра, че надъ силата на науката стои друга, много по-мощна Сила. И той се почувствува нищоженъ, малъкъ — видѣ се победенъ отъ Тази Сила.

— И азъ вече вѣрвамъ, владико...

Повѣрвахъ въ твоя Богъ. Убедихъ се, че Той господствува надъ живота и разполага съ него споредъ волята Си. Ето, азъ ще изпълня своята дума: ще приема кръщение въ Негово име.

— Азъ самъ, съ своитъ ржце, ще те кръстя! — радостно зсая Василий.

Лѣкарътъ пое ржката на архиепископа и отмѣри пулса му.

— Но силитъ ти те окончателно напушатъ... ти не ще можешъ...

— Нима и сега, следъ като повѣрвахъ въ истинския Богъ, ти пакъ не допушашъ, че Той укрепя силитъ на всички ни?

При този отговоръ лѣкарътъ смилено наведе глава.

— Нека тогава бжде волята Божия. Въ църквата, предъ всички вѣрва-

(следва на 4 стр.)

Христосъ лѣчитель

Когато веднѣжъ Исусъ Христосъ минавалъ презъ гр. Иерихонъ и следъ Него вървѣлъ много народъ, нѣкой си слѣпецъ, който всѣки день седѣлъ на улицата и просѣлъ, като се усѣтилъ, че минава много народъ, попиталъ: — „Какво е това?“

А когато узнава, че минава Исусъ Назорея, слѣпиятъ се сепва, пламва у него вѣрата въ могѣществото на Бога като единичкъ, който може да помогне на неговата слѣпота и безъ да обръща внимание на народа, който го мѣмри да мълчи, почва да вика:

— Исусе, Сине Давидовъ, помилвай ме!

— Какво искашъ да ти сторя?

— Господи, да прогледамъ, — отговорилъ слѣпиятъ.

Тогава Исусъ му казва: — „Прогледай: твоята вѣра те спаси.“ — Веднага той прогледналъ, дръгналъ следъ Христа, прославяйки Бога. / Лук.18:41 /

Исусъ Христосъ Назорея е Лѣкаръ не само на нашитѣ души, като превръща жестокостта на разбойника въ разкаяние, егоизма на Захей въ милосърдие и блудството на Мария Магдалина въ цѣломъдріе, но Той е Лѣкаръ и на нашето тѣло.

Парализиранъ, който отъ 38 години страдаше отъ недъга си и не можеше да се повдигне отъ постелката, Исусъ излѣкува съ заповѣдта: — „Стани, вземи одѣра си и ходи!“ — Господъ излѣкува сухотаржъ на нѣкой, само съ словото: — Исусе, очисти проказата съ мощното Си слово!

— Исамъ, очисти се! — Безъ да продума, дори и да погледне болната жена, която отъ двадесетъ години страдала отъ крѣвотечение, Той излѣкува, когато тя само се

допрѣ до дрехата Му, безъ дори Той да усѣти. Така нѣкога Исусъ лѣкуваше нашитѣ болести.

Нека лѣкарътъ съ всички свои инструменти и медикаменти стои надъ болния и съ тѣхъ веднага да излѣкува тридесетъ и осемъ годишния разслабленъ, за да носи самъ постелката си; веднага да очисти проказата на болния, противъ която медицината и днесъ не може да помогне; да спре крѣвотечението, което дванадесетъ години е измъчвало човѣшкия организмъ; или пъкъ да премахне рождена слѣпота.

Само Исусъ Назорея е можелъ да извърши това чрезъ една дума, или допиране, като Лѣкаръ, изпратенъ отъ Всемогѣщия Богъ, както нѣкога и Никодимъ признава: „Рави, знаемъ, че си Учителъ, дошълъ отъ Бога, защото никой не може да прави тия чудеса, които Ти правишъ, ако не бжде съ него Богъ“. А на друго мѣсто пророкътъ говори, като съзерцава величието на Бога: „Кой е като Тебе, Господи, между боговетъ? Кой е като Тебъ величественъ съ светостъ, многопочитанъ съ похвали, Творецъ на чудеса?“

Затова нашата Православна църква при тѣлесни болести кани всички ни да прибѣгваме въ св. храмъ и съ молитва къмъ Господа Исуса, да молимъ за лѣкарство. И не малко болни сж получавали изцѣление отъ Исуса Христа, поради искренната си молитва къмъ Него дори и презъ наши дни.

Заедно съ това обаче св. Църква ни съветва още да не пренебрегваме помощта и на земнитѣ лѣкари. Защото и тѣ сж поставени отъ Господа, чиято сила е не тол-

кова въ тѣхната сръчностъ, мъдростъ и инструменти, а въ невидимата подкрепа на Всемогѣщия Богъ. И още, защото, когато премъдриятъ писателъ съветва болния да се надѣва винаги на Господа и чрезъ молитва да търси Неговата подкрепа, добавя: „Дай мѣсто (и) на лѣкаря, защото и него Господъ е създалъ, и да се не отдалечава той отъ тебе, защото е потребенъ“. (Сирахъ)

„Господъ е далъ на людетъ знание, за да Го прославятъ въ Неговитѣ чудни дѣла“. Добриятъ лѣкаръ, когато ще опредѣля поправилна диагноза и ще дава подходяща рецепта, не бива да се уповава само на своитѣ знания и лѣкарства, а трѣбва да потърсва въ такива моменти и подкрепата на Небесния Лѣчитель. Защото болниятъ отъ нищожна болестъ, на която винаги се знае точното лѣкарство, може да загине неусѣтно, или пъкъ неизлѣчимата болестъ да бжде премахната успѣшно за изненада и на лѣкаря.

Прочутиятъ докторъ Е. Геймъ въ началото на своята дейностъ се обръща къмъ Бога съ такава молитва: „Изпрати ми, Боже, внимание и търпение, добросъвестно да изпълнявамъ лѣкарскитѣ си длѣжности при всѣки болень, който и да бжде той. Само Ти, Господи, ме ръководи и укрепи, за да не падамъ духомъ, когато нѣма да бжде споредъ моето желание“. („Християнски проповѣдникъ“, год. 1).

Разумътъ на човѣка затова е даденъ, за да изследва всичко на земята и да го насочва за своя полза, но като разсѣжда върху творението, не бива да забравя и неговия Творецъ, и като използва разнитѣ билки и знакове за лѣкуване на болеститѣ, да не забравя и тѣхния Създателъ.

Да не забравяме никога Бога ка-

то Лѣкаръ, Който може да ни помогне и тогава, когато всички земни мъдрости не могатъ да ни помогнатъ. Да не забравятъ за небесния Лѣкаръ и земнитѣ лѣкари, защото Богъ и на тѣхъ би далъ по-голяма мъдростъ и сръчностъ въ труда имъ.

свещ. Т. В. Димовъ, Добричъ

Изъ чуждия печатъ

ХЪРВАТСКО. Поглавника е назначилъ една комисия, състояща се отъ 4 члена, която да разреши всички въпроси свързани съ окончателното уреждане на православната църква. Въ тая комисия участвуватъ двама представители на мисионерството на изповѣданията, единъ свещеникъ и единъ членъ отъ администрацията на хърватската православна община.

ИТАЛИЯ. Специалниятъ пратеникъ на в. „Пополо ди Рома“ на източния фронтъ, изнася единъ героически подвигъ на единъ италиански свещеникъ, служащъ при алпийскитѣ части.

Презъ време на една акция на тия части противъ една съветска позиция, младия свещеникъ, който придружавалъ една група ранени войници, изведнѣжъ пжтя му билъ пресѣченъ отъ 12 болшевишки войника. Тогава той издигналъ високо кръста, който носелъ съ себе си, за да призове божията помощ надъ раненитѣ що му сж били повѣрени. Следъ това хвърлилъ нѣколко гранати, които носелъ въ себе си и отворилъ по този начинъ пжтя за раненитѣ.

Очакайте Коледни
двоенъ брой

Изъ Добруджа на енорийска служба

I.

Картинката, която азъ ще рисувамъ за Добруджа, се различава малко отъ общата представа за Добруджа. Намъ тѣй ни я рисуваха, че е гладка като тепсия, безводна, съ едри дини, едри овце и много сирене, съ изкласили ниви, въ които се крие конникъ (гледай Йорданъ Йовковъ)... Съгласно Евангелската притча, тамъ земеделцитѣ всѣка година разваляха хамбаритѣ, за да строятъ по-широки, че нѣма де да си побератъ стоката...

„Моята Добруджа“ се намира на 25 клм. западно отъ добруджанската столица и е на границата между равната и безводна Добруджа и гористия и хълмистъ Дели Орманъ. Може би отъ тая близостъ и селото ми се наричало „Дели Османъ“. Ужъ нѣкога Дели Османъ, обикновенъ турчинъ, се заселилъ тукъ, вътре въ гората, за да оглежда пчели. Дипъ е възможно! И сега има стотина кошари пчели въ село. То нѣкога такива луди глави изъ Дели Ормана сж правили села. Насреща е Сарж-Махмудъ, а задъ него Кара-Мурадъ. Село Дели-башии, отдѣлили се отъ родъ и племе, да господаруватъ надъ околнитѣ баири и дома ни, гори и ливади... За да отидешъ отъ Дели Османъ въ Сарж Махмудъ ще слѣзешъ въ голѣмия долъ „Армутлука“ до рѣката, ще изкачишъ стрѣмния баиръ до Сердиментъ, ще изкачишъ надъ Сердиментъ, Ташла-баиръ, ще минешъ Авланъ-чаиръ, ще навлѣзешъ въ голѣмата Сердиментска гора и ще поемешъ истинския Сарж махмудски пжтъ, въ лѣво отъ който се намира коса 268 (Юкъ-Янж) а въ дѣсно остава долината на р. Ишикои — при Арнаутъ-Куюсу. Въ далечината отъ лѣво се вижда Мезарлъж-сжртъ и Хасъмъ деде, задъ което вече се синѣятъ Карапелитскитѣ скалисти баири. Изкачишъ ли Юкъ-Янж предъ очитѣ ти се открива

голѣмия камененъ пжтъ за Силистра и тъкмо срещу тебе се засмиватъ дийниклерскитѣ ханчета, задъ гората надъ Узунъ-колакъ и Караачъ.

Умиратъ да се смѣятъ моитѣ енориаши, които ми разправятъ, какъ офицери-шопи отъ окупационнитѣ войски преди две години и кметове и даскали ги питали отъ де знаятъ български. А бай Йорданъ Панайотовъ имъ показва уволнителния си билетъ и отличителнитѣ си белези като подофицеръ отъ Балканската и другата Европейска война! А може да сж имъ показали и общината и училището строени отъ българи преди тукъ нѣкой да е чулъ сладка дума, макаръ сега на фасадата на това училище, строено въ 1908 година, да пише 1929 г. Тая 1929 г. не е измислена. Тогава училището било наново боядисано отатънъ. Единъ добъръ поводъ да се запише и датата...

Тия хора сж „главанци“. Като че ли е сжществувало въ чирпанско или ямболско въ стародавни времена село Главакъ и отъ тамъ били ужъ тръгнали дѣдитѣ имъ нѣкога, та харесали тая гориста, пречупена и „доста“ въоръжно — дива мѣстностъ, за да се спратъ завинаги тукъ. Но не само Дели-Османци сж главанци. Карапелитъ, Кочмаръ, Конакъ, Гюкче-Дюлюкъ, Бешъ-тепе и др. още нѣкои сж все главанци. Тѣ мислятъ, че сж „главанци“ защото говорятъ на свое собствено наречие: „сѣга жа дода“, „кой жъ-дѣйди“, „дурма му разпрѣвѣй“.

Вѣрно е, че на югъ отъ готванскитѣ села стоятъ гагазитѣ; Брѣстакъ, Метличина, Червенци и др., които сж изолирали главанцитѣ отъ прѣко общение съ мѣстни говори. Но надали само наречието е отличителния белегъ на главанеца.

Това е самоувѣренъ, гордъ смѣлъ, самонадѣвенъ народъ. Тѣхнитѣ дѣди въ турско сж изтласкали потом-

цитѣ на Дели Османъ и сж взели тая плодородна земя. Тѣхнитѣ бащи сж били първи изъ Добруджа — по земеделіе, овчарлъкъ, конезѣдство, богатство, гостоприемство.

Трудно ще да сж преживѣли тия хора влашкото робство. Робството е за хора, нестигнати още до такава самочувствие, нѣмачи тая абсолютна вѣра въ себе си и въ своя родъ. Нито единъ отъ тия мъже не можа да стане комунистъ. Не че вижда страшната бездна между своя мирогледъ и оная изкуствена книжовна концепция, на която служеха московскитѣ сатрапи, а защото никакъ не вѣрва, че другъ нѣкой ще го научи на по-добъръ животъ, другъ освенъ българинъ.

Една сутринъ дѣдо Иванъ ме вика: „Кжде си забързалъ! Ела тукъ! Ела, вижъ какъ разправя момчето!“

„Момчето“ ходило вчера въ „града“ и видѣло Царя, самия Царъ. И малкия Симеончо на малко конче се разхождалъ изъ града, и нѣмало наоколо жандари и войска, а Царьтъ сж всѣкиго се ржувалъ... и на една жена далъ пари.

Тѣ сж били откъснати отъ свѣта. Не сж дружели съ ромѣнитѣ, не сж се сродявали съ тѣхъ. Двама трима само сж имали кръстници ромѣни. Тѣ сж били твърде далечъ отъ ромѣнски културни центрове, твърде далечъ отъ ромѣнска политика и патриотизмъ, и сж се извинявали съ туй, че били „главанци“... Но въ замѣна на това тѣ сами сж образували едно общество, което си е живѣло свой животъ. Облѣклото имъ е останало такова, каквото го оставиха българитѣ, обичаитѣ, нрави-тъ, общинското здание, училищната сграда, тѣхнитѣ собствени къщи сж останали такива, каквито ги оставиха българитѣ. Въ селото нищо не се е построило, освенъ една къща за свещеника и една за кмета, ни една ограда ни единъ оборъ. Дали е главанина или патриотизмъ — не знамъ.

Квартирниятъ въпросъ тукъ е остъръ сега.

Въ селото има общество. Селото е общество. Всички се знаятъ. Дали всички не сж роднини! Има въ това общество хора — първа класа, втора класа и трета класа.

Лесно се прониква отъ класа въ класа. Сродяватъ се бедни и богати, познатни родове съ по-нови. Пъкъ младитѣ и не питатъ дипъ за родovitостъ и именитостъ: моитѣ „приставатъ“ почти безъ да знае майката.

Бащата никога не знае, че щерка му довечера ще иде при любимия си; той ще дава само чеза и зестрата.

— То е чужда стока, нека врьи! Има и „обществено мнение“.

— Снощи въ кафенето казаха, че утре нѣма да се носятъ дърва“.

Толкози! Никой нѣма да носи утре дърва. Напраздно кмета ще налага глоби и ще изкарва „гражданска мобилизация“.

— Тѣй се рекло въ кафенето. Кой? Селото!

Давайсетъ и петъ години опитната ромѣнска администрация се е трудила да имъ внушава почитъ къмъ законъ и властъ. Успѣла е да ги направи още по голѣми антиномисти. И сега, при своя властъ, тѣ сж антиномисти. Съ заобикалки и уговорки: тѣ, законитѣ сж добри, но докато додотъ до насъ се развалятъ.

Английскитѣ писателъ Бюраузъ въ „Тарзанъ“ разправя за едно племе въ централна Африка, открито отъ героя му, което говорѣло старолатински езикъ и пазѣло нрави-тъ и обичаитѣ на римлянитѣ отъ първия вѣкъ и преди християнската ера. Тѣй и нашитѣ главанци сж останали съ езика и идеитѣ на предвоенната епоха въ България. Кристализирани на 1912 год., капсулирани отъ външни влияния, заживѣли свой животъ, тѣ днесъ еднакво се чудятъ и на ромѣнитѣ, които заминаха и на българитѣ, които дойдоха: ни ония, ни тия сж такива, каквито тѣ биха желали. Епохата отъ 1912 год. изчезна...

(следва)

свещ. Енчо п. Йордановъ

ПРЕДИЗВИКАНЪ ОТГОВОРЪ

Въ единъ отъ нашитѣ минали бройове, ние помѣстихме статията на от. В. Я., въ която между другото, той засѣга въпроса за отношението между българския народъ и православието. Сми-сла и разума на тази статия е: българскиятъ народъ и православието въ миналото, па и днесъ, сж така тѣсно свързани помежду си, така задружно сж страдали, раждали и творили, че сж почти идентифицирали. Тази истина е конкретизирана и подчертана въ миналото и отъ Дѣдо Методий Кусевича, Митрополитъ Старо-Загорски, виденъ и днесъ възрожденецъ, който на времето си бѣ казалъ: „Който не е православенъ въ България, той не е българинъ!“ Всѣки безпристрастенъ историкъ, който иска да вникне въ битието на нашия народъ, не можа да не признае и подчертана и отъ Дѣдо Методия истина.

Така въковна дружба между българския народъ и православието е била и благодатната и най спасителна сила въ възрождането на българския народъ, и била най цѣлостната и най-хармонична причина за запазването на неговата нравствена чистота, отъ началото до днесъ. Плеада наши поети, писатели, художници, общественици и политици сж се вдъхновявали отъ това велико минало и творчески духъ на тази взаимна дружба, като сж оставили въ страницитѣ на нашата история най-свѣтли дири и най-красиви паметници. Кой българинъ не знае, че презъ дългото ни петъ въковно двойно робство, църковната и монастирска килия не бѣше хранилището на вѣрата и българщината ни? Само католишките и протестантски органи въ нашата страна, наричащи себе си „мисионери“, разбира се, не искатъ да знаятъ това. Защото, въ противенъ случай, в-къ „Истина“ — органъ на католишката-папистка пропаганда у насъ, въ брой 921 отъ 2 XII т. г. не би писалъ, „че всичко онова, което от. В. Я. изтъква, е само забавно и смѣшно“, съ други думи, „всичко това е една лъжа“... каква нахалност!..

Понеже този вестникъ е единъ органъ на чужда и враждебна намъ пропаганда, обяснимо е, неговитѣ сътрудници да не познаватъ историята на народа ни, но това още не имъ дава пра-

во да ни обиждатъ и да се гаврятъ съ нашата вѣра и народностенъ духъ. Затова и ние като отминаваме снизходително това тѣхно невежество, спираме вниманието на българското общество върху горнитѣ саркастични слова на тѣзи чужденци и за лишентъ пжтъ даваме тревога отъ висотата на тази обществена трибуна: „До кога тия паписташи ненаказано ще заблуждаватъ народа ни? До кога безсрамието и дебелиоочието на Гюловци и Сие ненаказано отъ българскитѣ закони ще се шири изъ родната ни земя? До кога ще се подквазва народната ни душа съ кваса на тия глупави и безсолни провокации? Не можахъ ли тия агенти-правокатори още да разбератъ, че вѣрата и душата на нашия народъ сж и си оставатъ единни и недѣлими, въпрѣки въковнитѣ насилия на нѣкогашния елинизъмъ и на днешнитѣ нахални ино-славни пропаганди на католици и протестанти? Тѣ сж единни и недѣлими, както недѣлима е била и ризата на Спасителя и никой не ще бжде въ състояние да ги раздѣли и раздвои дружбата имъ. Вѣрата е дѣло на свободата, затова тя е добродетель предъ Бога и човѣцитѣ. Тамъ, кждето има насилие, лъжа и измама, съ каквито си служатъ католицитѣ и протестантитѣ, не може да има истинска вѣра и чиста свѣстъ. Всичко това идва напълно да потвърди поведението и становището на в-къ „Християнска защита“ спрямо тия чакали, наричащи себе си още и „мисионери“, които носятъ раса, за да прикриятъ своята пораженска мисия, които знаятъ колко пжти на день Папоата... и киха, но не знаятъ историята, тегилята и идеалитѣ на народа ни, който ги храни и още търпи въ своята земя.

Въ случая, бихме съ удоволствие изслушали и мнението на г. М. Ж. Марковъ, директоръ на в. „Български бранителъ“, който ги покровителствува и имъ прави мили очи, а насъ счита, че сме се „заяждали“, въпрѣки, че нмсто на неговия вестникъ ни подсказва, че той е бранителъ на всичко, що е национално и що е българско.

А вестникъ „Истина“ нека да знае, че вѣрата и националността си — ние не даваме!

Petronius

ВЪ ВАРНА ПРЕЗЪ ДЕКЕМВРИЙ

Впечатления и мисли

Знае се, че Варна е прекрасна лѣте. Но каква е тя зиме, въ срѣдата на декемврий?

Службата ме доведе гостенинъ на Св. Митрополия.

Въ Варна и по брѣга на морето нѣма снѣгъ, но дърветата сж оголени, безбройнитѣ вили и скжпи почивни станции стърчатъ самотни и навѣсени. Като нѣма хора, какво струватъ богатитѣ и китни жилища! Паркътъ на Св. Константинъ е сжщо мълчаливъ. Никой не се среща по алеитѣ въ бански костюмъ. Нѣма ги и онѣзи дами, които тикатъ и жметъ си по тия мѣста презъ лѣтото, за да могатъ презъ есенята, следъ като сж изхарчили цѣли капитални, да кажатъ глезено на своитѣ простосмъртни съгражданици:

— Ние прекарахме лѣтосъ петнадесетъ дни на Св. Константинъ.

Старата малка, схлупена църквичка стои тукъ сжщо самотна. Малката камбанка виси на две невисоки дебели дървета. Обстановката вътрѣ сжщо е много бедна. Тия, които сж харчили луди пари, за да разхубавяватъ парка и курорта на Св. Константинъ, не сж направили почти нищо за благолепието на Божия храмъ. Види се, тѣ сж се воили отъ началото, че Господъ си има всичко. Цѣлата природа, земята — подножие на Неговитѣ нозе, — въ всичката си красота е Негова реха, Неговъ царственъ накитъ. Да посетимъ ние, — рекли си, види се, тия архитекти и специалисти, — да посетимъ ненаситното око на чо-

вѣка, а пжкъ Господъ, сжщество самодоволно, ще мине и безъ нашитѣ изкуствени накити. Добре тогава. Щомъ казватъ така тия умни хора, нека си остане църквичката на Св. Константинъ и Елена бедна хижка, та да не буди поне тя завистъ у хората, а да имъ напомня, че най-добриятъ животъ на земята е простиятъ животъ, — безъ накити, безъ труфила, безъ богатство и голѣмство, безъ ядове, а съ успокоено сърдце.

Преди освобождението и дълги години следъ него Св. Константинъ е било свещено мѣсто за православно население. То си било монастиръ и само монастиръ. Но дѣдо Симеонъ, голѣмиятъ архиерей на нещата! Църква, като да не е ималъ особена любовъ къмъ монастиритѣ. Той не полагалъ особени грижи за едничкия този монастиръ въ своята епархия, кацналъ на това хубаво мѣсто на морския брѣгъ, изоставилъ го, както изоставилъ и стария разрушенъ отъ стихийтъ, Аладжа монастиръ, а по-късно ги предалъ на гражданската властъ, както направи това и съ почти всичкитѣ имоти на църквитѣ: предалъ ги на училищнитѣ настоятелства. Дѣдо Симеонъ давалъ мило и драго за нашитѣ училища, за нашитѣ гимназии, особено които цѣли десетилѣтия следъ това твърде често комплектуваха безбожници, комунисти и открити рушители на дѣлото на св. родна църква и държава. Дѣдо Симеонъ е билъ поклонникъ на класическия

духъ въ училището, отъ който самъ той е черпилъ знания за свѣта и за Бога въ училището на островъ Халки, и мислилъ, че новото българско училище ще откърми вѣрующитѣ хора. Той се излъга.

Неуморимиятъ разказвачъ на спомени и преживѣлици, отецъ Икономовъ, напиралъ да слѣземъ долу къмъ морето. Студено е. Слънцето не се показва днесъ. Лекъ вѣтрѣцъ поклаща рѣдкитѣ изостанали листа по високитѣ дървета на парка. Потоцитѣ на малката рѣчица, бистри и свѣтли, леко шумолятъ, бързатъ къмъ брѣга и къмъ морето. Бързатъ и ние презъ пуститѣ алеи на парка. Ето изведнѣжъ се открива безкрайната ширъ на морето. Отецъ Икономовъ ни показва голѣмия камъкъ — скала, върху който врѣхлитатъ вълнитѣ. Върху този камъкъ непременно се изкачватъ и се фотографирватъ всички младоженци, които се вѣнчаватъ въ монастиря или въ Варна, но прекарватъ тукъ своето сватбено пиршество.

А морето не спира. Вълнитѣ идватъ и се връщатъ, идатъ и се връщатъ. Дребнитѣ камъни шумятъ подъ напора на водата. Движимъ се по бетонния мостикъ, отъ които лѣтовницитѣ се хвърлятъ лѣте да се кжпятъ. Солената вода е прояла желѣзнитѣ релси, върху които е сложена тежката маса на моста. Страшна е стихията на морето. Вълна следъ вълна все по-заплашително иде отъ вътрешността на морето. Има мъртво вълнение, най-опасното за корабитѣ. Като приближатъ брѣга, вълнитѣ се сблъскватъ съ разбититѣ вече о брѣга свои другарки, които, предали силата си на земята, се връщатъ. Сега тукъ, при срещата, голѣмата маса вода, която иде отъ далечината на морето, наежена, люта, самоувървена, ударена отъ връщащата се отъ брѣга стихия, прави красивъ скокъ, сѣкашъ цѣлъ полкъ вихрени кавалерийски коне съ развѣти гривни, съ изпънати якишии, правятъ опасенъ скокъ надъ широко препятствие и се хвърлятъ въ атака. Огромна маса вода се извива въ полукръгъ, разбива се, пѣни се сърдито, съ ревъ и гнѣвъ, бучи, вие, и въ тази минута морето е така красиво, че никакъ не ни стигатъ сили да предадемъ тази безкрайна прелестъ, освенъ да занѣмѣемъ въ изумление и уплаха. Иди и вижъ колко е сурова и сграшна морската стихия презъ зимата!

Ние дълго стоимъ и гледаме. Отецъ Икономовъ разсжждава, разказва, отглича мислитѣ ни другаде по свѣта, изъ обществения животъ изъ църковнитѣ срѣди. Той е човѣкъ съ широко обществено чувство и интереси. „Но, друже, остави всичко това! Дай ми да постоя въ мълчание. И азъ се отдалечавамъ и дълго стоя самъ, гледамъ, мисля“. „О, Господи, великъ си Ти, и чудни сж Твоитѣ дѣла и нѣмаме достатъчно думи да възпѣемъ Твоитѣ чудеса!“

Става ми студено, самотно, страшно. Малкиятъ човѣкъ става още по малкъ предъ тази стихия. Откъжде ние да се вземемъ смѣлостъ и дързостъ ние да се изправимъ единъ день предъ Господаря, Твореца на всичката тази сила и красота? Какво ще правимъ ние тамъ въ онзи часъ, пѣсчинки такива, люшкани отъ вѣтра на невѣрието, на нашитѣ сграсти, дребни, жалки, печални човѣци?!

После, малката бърза автомобилна кола ни грабна и ни отнесе по новия гладкъ пжтъ къмъ Аладжа монастиръ. Нѣкога тукъ въ скалитѣ е имало истински монастиръ. Горевъ камъка е била изсѣчена и църквата, и килиитѣ на монаситѣ, и избитѣ за храни, и готварницитѣ, — всичко вътрѣ въ камъка, дълбоко. Наблизо има катакомби отъ римско време. Монастирътъ е сжществувалъ отъ древни времена. Но скалата е ронлива и неустойчива. Съ течение на вѣковетѣ, стихийтъ я прояли и тя се разбила. Голѣма

кеменна маса, откъсната отъ скалитѣ и сега се вижда долу. Сега църквичката, изложена на югъ, стои открита за свѣта Само една малка частъ отъ нея е запазена. Вижда се мѣстото на жертвеника и съвсемъ слаби останки отъ фрески върху северната стена. Единъ старѣцъ, който живѣе съ кучето, съ магаренцето си и една овчица, поддържанъ отъ Архиепископското дружество, колкото да не умре отъ гладъ, управлява този имотъ и тѣзи каманаци. Както навсѣкжде, така и тукъ, историята ни е оставила само жалки следи отъ величието на църковното и държавно минало на нашия народъ. Лѣте тукъ се стича хиляденъ народъ. Мѣстността е гориста, хубава, гледката обикновена. Носега е студено, уморително. Напада ме тъга. Да си вървимъ!

Колата бързо ни връща назадъ. Пжтътъ е високъ. Морето е пакъ предъ очитѣ ни, простнато на югъ, на изтокъ, на западъ до безкрай. Слънце нѣма, но се вижда на много километри, дълбоко въ морето, по хоризонта. Сивата земя се свива въ сивотата на морето и на мъглитѣ въ далечината. Морето се гърчи, вълнува се. Водната ширъ пречупва лжчитѣ на дневната свѣтина и отъ далечъ се виждатъ сиви поля, площъ следъ площъ, слогъ следъ слогъ, това сж зеленитѣ ниви на родната земя, които се люлѣятъ лѣте отъ вѣтра. Толкова пълна е иллюзията.

Въ село Царево ни спира свещеникътъ въ своя домъ. Добритѣ домачини искатъ непременно да ни задоволятъ, да ни зарадватъ. И ние си отиваме наистина доволни и не ги забравяме.

Варна е пакъ предъ очитѣ ни Зимата и войната сж сложили и върху нея своята грижа. Та кжде ли нѣма сега грижа!

п. Дошо — Шуменъ

Изъ румѣнска-та църква

Св. Синодъ на Ромѣнската църква приключи сесията си и вестницитѣ публикуваха дневния редъ и взетитѣ решения. Между другитѣ въпроси, решено е:

1. Вдовци свещеници, ако прибератъ втора жена, се лишаватъ отъ своя санъ.

2. Свещеницитѣ отъ Бесарабия, които презъ време на болшевишката окупация се отказали доброволно отъ мисията си, се отстраняватъ за винаги отъ клира.

3. За въ бждеще никому не ще се разрешава вече малолетство за встъпване въ бракъ. Църквата ще отказва да благославя такива бракове.

4. Завършилитѣ богословския факултетъ — ще си отбиватъ военната служба само като санитари.

5. Библията да се напечататъ въ 10.000 екземпляра, а другитѣ богослужбени книги по 5.000 екземпляра. За целта, патриархътъ е подарилъ отъ личнитѣ си срѣдства 100.000 леи, сжщо и министра на изповѣданията, които по право участвува въ заседанията на Св. Синодъ е подарилъ 100.000 леи.

6. Да се надигне новъ женски монастиръ въ Долнодунавската епархия (по всѣка вѣроятностъ въ Добруджа).

7. Одобрена е програмата на кадетскитѣ училища. Следватъ: решения за недѣлната почивка, за сектитѣ, за църковнитѣ кооперации и пр.

Четете
и разпространя-
вайте в-къ
„Христ. Защита“

Изъ живота на епархията

Една нова културна придобивка на гр. Варна

На 6 декември, въ присъствието на г. Министра на просвѣтата проф. Йоцовъ, стана тържественото освещаване на новата читалищна сграда, библиотека и читалня на гр. Варна. Следъ водосвета извършенъ отъ Негово Високопреподобие Архимандритъ Тихонъ въ съслужение съ двама еноръ, свещеници, кмета на града г. инж. Янко Мустаковъ произнесе речъ, въ която подчерта, че съ новия просвѣтителъ домъ, Варна прави нова крачка напредъ въ своя културенъ подемъ; следъ това, той даде отчетъ за развоя на читалищното дѣло и дейността на управителнитѣ тѣла. За сега читалището притежава 52,000 тома книги на стойност 6 милиона лева. Той благодари на г. Министра за отпущнатитѣ 200 хиляди лв. за доизграждането на читалищната сграда. Следъ него произнесе речъ г. проф. Йоцовъ, който изказа благопожелания за преуспѣването на читалищното дѣло „Свѣтлината, която нѣкога изгрѣвъ Преславъ и Охридъ, днесъ озарява всички български градове и села. Въ Варна се появява творческата мощъ на единъ отъ най-културнитѣ градове; следъ като създаде Висшето търговско училище, народния театръ и др., днесъ Варна създава ново огнище за просвѣта, което ще спомогне за изграждането на утрешна цѣлокупна България“.

Следъ него Арх. Тихонъ, отъ името на Епархийския Архиерей, поднесе приветствия, като подчерта, че читалищното дѣло у насъ започна още преди 1000 год. Първитѣ огнища сж Патлейна и Охридъ, а отпосле всѣка църковна и манастирска килия... Това сж кандилца, които постепенно разрастнаха, разгорѣха и съ своята свѣтлина създадоха българската култура. Речъта бѣ топла, сърдечна и облѣна въ хубава литературна форма, която направи хубаво впечатление на културна Варна, която бѣ добре представена на това мило тържество. Поднесени бѣха приветствия и отъ името на Н. В. Царя и отъ много други културно-просвѣтни сдружения и съюзи отъ цѣла България.

На края се изнесе литературно-музикална частъ, отъ артиститѣ при Народния театръ и ученичкитѣ и ученицитѣ отъ гимназията.

Денъ на християнската младежъ

И тази година, този денъ се отпразднува най-тържествено въ гр. Варна, по строго опредѣлена програма. Той бѣ предшествуванъ отъ агитационна седмица. Въ всички училища бѣха произнесени подготвени, високоназначителни и съдържателни сказки отъ варненскитѣ свещеници. Сказкитѣ бѣха посрещани съ живъ и повишенъ интересъ отъ учащи се и учители. Въ тѣхъ бѣха посочена бащинската загриженостъ на духовната властъ къмъ младото българско поколѣние, като бѣ посоченъ пътя на нравственото издигане и морално усъвършенстване. Посоченъ имъ бѣ и истинския идеалъ за всѣка честна младежка душа, а особено за дни и времена като днешнитѣ, изживявани отъ цѣлъ свѣтъ и отъ насъ.

По точно установенъ редъ, всички ученици и ученички бѣха изповѣдани и причестени. Чреднитѣ свещеници произнесоха проповѣди за величието и значението на тайнствата изповѣдь и причастие.

Независимо отъ това, бѣха изнесени нѣколко публични сказки въ салона на I-ва прогимназия. За случая бѣше поканенъ Шуменския Архиерейски Намѣстникъ Протоерей Дошо Попвасилевъ, който съ свойственото си красноречие и художествено картиненъ стилъ изнесе две хубави и смислени сказки. Втория

сказчикъ бѣ младия богословъ свещеникъ Ив. Донкинъ, който на високъ и богословски езикъ произнесе твърде интересната си сказка за достовѣрността на личността на Спасителя. Сказкитѣ бѣха посетени отъ отбрана публика и отъ всички варненски свещеници.

По радио Варна говориха свещеникъ Христо П. Михайловъ и г. Цѣфанъ Георгиевъ. И двамата, съ хубави мисли и затрогващи топли и сърдечни съвети се обърнаха къмъ православната младежъ, като я призоваха при нозетѣ на Всемирния Учитель Богочовѣка Исуса Христа.

Дена на христ. прав. младежъ завърши на 4 XII съ скромно, но мило и сърдечно тържество, уредено отъ Християнското младежко прав. д-во въ салона на народния театръ. Театра бѣ препълненъ отъ г. г. учителитѣ при двѣ гимназии и търговското училище, ученици, родители и много гости.

Цѣлата българска православна младежъ, празнуваща своя денъ при повишено настроение и голѣмъ ентузиазмъ, бѣ приветствувана и сърдечно поздравена отъ редактора ни, отъ името на Епархийския Архиерей, който и откри тържеството съ кратка напѣствена речъ на тема: „Пазете вѣрата си“, като подчерта, че който изгуби вѣрата си, отива въ пропастъта, отъ която никой не може да го извади.

Изъ чуждия печатъ

ВАТИКАНА. Изглежда, че ржководнитѣ католишки кржгове искатъ да взематъ едно порешително становище относно борбата противъ болшевицитѣ. Това се дължи на факта, че ония кржгове сж се добрили до нѣколко нови подробности отъ голѣмо значение, за тайната болшевикско-англосаксонска конвенция.

Забелязва се едно особено безспокойствие въ връзка съ „свободната ржка“, която англо-саксонцитѣ сж дали на Съветитѣ върху Европа. Съ това, плутократическитѣ сили биха сж се свършено дезинтересували отъ религиозното положение, до което биха стигнали християнскитѣ народи следъ войната, ако англо-саксонцитѣ биха победили. На енергичния протестъ на ватиканскитѣ срѣди, англичанитѣ били отговорили, че тая конвенция не се поменало за религиозни въпроси и то нврочно, защото Англия искала да си запази свобода на действие за конвенции, чиято необходимостъ би се по-късно наложила. Лицемѣрието, което лѣха отъ този отговоръ, би причинило въ Ватикана едно неразположение, лесно разбираемо, защото следъ една евентуална победоносна експанзия на Съветитѣ въ Европа, тя не би се интересувала за нѣкакви конвенции съ Папата, а би продължила навсѣкжде и съ всички сили борбата си противъ християнството.

ПОРТУГАЛИЯ. Едно излъкуване, посрѣдствомъ нѣкакво чудо, станало на островъ Мадейра, направило дълбоко впечатление на цѣлото население. Едно младо момиче страдало нѣколко години отъ проказа и безрезультатно било много пжти лѣкувано. По случай нѣкакво праздненство, пожелело да му се отслужи нѣкаква религиозна служба въ дома му. Отъ този моментъ, болестъта започнала лека-полека да изчезва, докато окончателно се е изцѣрило. Следъ малко време, момичето могло да напусне дома си, за да отиде на църква, акламирано отъ цѣлия народъ.

ГЕРМАНИЯ. Въ германскитѣ срѣди се смѣта като истинско кощунство декларацията на лордъ Халифаксъ, английски пълномощенъ министъръ въ Вашингтонъ, чрезъ която твърди, че Англия се е борила въ тази война за християнството. Напомня се въ това отношение, че

Хроника

Съ настоящия брой въкъ „Християнска защита“ приключва шестата годишнина и встъпва твърдо и смѣло въ седмата.

Вкъ „Християнска защита“ си проби пжтъ и зае почетно мѣсто всрѣдъ периодичния печатъ у насъ. Нека това бжде радостъта и утѣхата на всички сътрудници и допистници на тая църковно народна трибуна.

Поради заскжпване на хартията и печата, принудени сме да увеличимъ абонамента на вестника съ 10 лв. Отъ 1 I. 1943 год. абонамента ще бжде 30 лв. Все пакъ, нашия вестникъ, който иска да покрие само разходитѣ си, остава най-евтиния въ цѣла България. И за идната година, по желанието на абонатитѣ, вестника си запазва сжщата форма и ще следва досегашната си програма: вѣренъ събеседникъ и учителъ на православното българско изпълнение, изобличителъ на народнитѣ и църковни врагове, инославни пропаганди, секти, атеисти-безбожници и пр. Той си остава свободна трибуна и на разположение на всички учители, свещеници, общественици, добри българи християни, будители и пазители на народната свѣсть, вѣра, добродетели и честь.

Редакцията сърдечно благодари на всички досегашни сътрудници и допистници и ги моли и за въ бждаще да си останатъ такива.

По случай агитационната седмица на Варненското читалище, г. проф. Я. Арнаудовъ изнесе една твърде интересна и навременна сказка, която направи силно впечатление на слушателитѣ. Между другото, той академически разкритикува материализма като доктрина и го отрече, като вреденъ мирогледъ и непочиващъ на научни изводи и доказателства. Училището трѣбва да престане да пълни главитѣ на срѣдно-школската ни младежъ съ тая отживѣлица и да я замѣсти съ духовния идеалистиченъ мирогледъ, възприетъ отъ всички културни и напреднали народи. Духовното начало на битието изпълва душата на човѣка съ възторгъ, осмисля живота му и тласка индивида и обществата къмъ възходъ и създаване на духовни ценности, тѣй необходими за новия редъ въ Европа. Тия ценни мисли трѣбваше да бждатъ чути отъ всички наши възпитатели, които носятъ отговорности предъ Бога и България, за възпитанието на подрастващата нова генерация, въ голѣмата си частъ, на дѣхана съ отрицание отъ наемници на държавна служба.

още отъ епохата на Кромвелъ, Англия е водила войнитѣ подъ претекстъ, че ще се бори за християнството. Но, много малко ги интересуваше, че народитѣ, които биваха ограбвани чрезъ огънь и мечъ, и после поставяни подъ тѣхно икономическо господство и опекуство, бѣха християни, католици или протестанти. Срещу това вѣковно своеволие и злоупотрѣбление съ името християнитѣ, срещу подличеството и изтрѣблението на християнскитѣ и нехристиянски народи, дѣла които флагрантно осакатяватъ християнството, днесъ се констатира, какво, че не е чудно, ако Англия е тѣсно свързана съ болшевиизма въ войната, която се води противъ Европа, въ името на християнството. Факта, че съюзницитѣ имъ сж превърнали църквитѣ въ конюшни или кина, че се избиха хиляди свещеници въ Русия и Испания, и направиха всичко за да унижоватъ християнското население отъ бившитѣ балтийски държави, всичко това не смуцава политичитѣ англичани да повѣрятъ Европа въ ржцетѣ на болшевиизма. Сжщата Англия, усвоявайки метода на комуниститѣ за дѣцата на германцитѣ и нейнитѣ съюзници следъ свършване на войната, унижова една отъ основнитѣ догми на християнството, а именно, светата връзка на семейството, съ целъ да държи континента подъ своето иго.

Пр. П. Ик.

Последното чудо

(продължение отъ 1 стр.)

щи, праведниятъ архиепископъ кръсти своя приятелъ-евреинъ, съ цѣлото негово семейство. Отслужи самъ съ Литургия и го причасти.

Озаренъ цѣлъ въ сияние отъ последната радостъ, която Богъ го удостои да преживѣе, той възлѣзе на амвонъ и започна прощалното си слово. Въ смирено преклонение Иосифъ и семейството му попиваха въ душитѣ си спасителнитѣ слова на владиката.

Василий не можа да довърши словото си. Пречистата му душа се освободи отъ тѣлото и политна къмъ небето...

Християнитѣ въ църквата се раздвижиха. Отъ очитѣ на всички струеяха сълзи. Тѣ скърбѣха за своя примѣренъ архипастиръ, но и благодарѣха Богу, че чрезъ него изпрати въ тѣхната срѣда нови войни на разрстващата се Църква Христова.

Това се случи на 1 I. 379 год. въ Кесария Кападокийска. Архиепископъ Василий напусна земния животъ и заживѣ въ лика на светиитѣ, като Св. Василий Велики. Съ много чудеса бѣ свързанъ животътъ му тукъ на земята. Това бѣше последното му чудо.

Станиславъ Ваклиновъ

Организиране православната църква въ Транснистрия

Бившия Буковински Архиепископъ и Митрополитъ Висаріонъ Пуо, известенъ българофилъ, великъ книжовникъ и благодетелъ, е билъ назначенъ отъ Св. Синодъ да организира църковния животъ въ Транснистрия. Като руски възпитаникъ, той владѣе отлично руски езикъ. Ще бжде подчиненъ лично на Патриарха и на маршалъ Антоанеску.

Той е сжщия, които презъ 1939 година отпрати писмо лично до Сталина, чрезъ което му обърна внимание, че колкото силенъ и могъщъ да се чувствава, Богъ ще го победи, защото Той е всесиленъ и съ Него не ще може да се бори.

За тая му постѣжка, има много неприятности съ краля и тогавашното правителство. Той, обаче, настоя на своето, и въ знакъ на протестъ подаде оставка, и се оттегли въ своята вила, близо до манастира Нямцъ, отгдето сега наново е повиканъ за тая служба.

Писмото му така свършваше: „Ако не престанешъ да гонишъ Божиата църква, не ще можешъ да удържишъ мѣстото на което стоишъ“.

Писмото е било вржчено на Сталина чрезъ Букурещката болшевишка легация.

Този великъ православенъ иерархъ и ясновидецъ предсказа провалата на режима на тирана. Края се вижда.

Забележка: Сжщиятъ този Митрополитъ взе участие при освещаването на ромѣнската църква въ София. Презъ европейската война, като ректоръ на Галащката семинария, менъ и о. Солева, които бѣхме арестувани, той посети въ затвора и взе подъ свое покровителство. Всѣки денъ се интересуваше отъ нашата сждба и ни утѣшаваше.

Безвѣрието прави богатитѣ хора коравосърдечни и безсѣвѣстни къмъ нещастницитѣ, а беднитѣ — не-търпеливи, престѣпни, и завистливи озлобени къмъ богатитѣ. Затова, тѣ взаимно си пакостятъ.

Печатница А. Пъндъклийски - Варна
ул. Панагюрище 4 Телеф. 23-15